

Om införlivandet i och utträdet ur Opus Dei

Hur blir man med i Opus Dei?
Är det möjligt att sluta tillhöra
prelaturen? Denna artikel
redogör för några aspekter av
hur man avgör om någon har
en kallelse till Opus Dei och
vilka steg en person tar för att
inkorporeras i Opus Dei. Vi tar
även upp de tillfällen då någon
lämnar Opus Dei och delar
några reflexioner av vad
kallelsen är och hur man
ledsagar den.

2019-07-22

"Jag försäkrar er, mina barn, att när en kristen utför vardagens mest obetydliga gärningar med kärlek, fylls de med Guds transcendens. Det är därför jag upprepade gånger har betonat, hamrat in gång efter gång, att den kristna kallelsen består i att göra episk dikt av vardagens prosa. Himlen och jorden tycks förenas vid horisonten, mina barn. Men inte så: det är i era hjärtan, där de verkligen förenas, när ni lever ert vanliga liv på ett heligt sätt ..." [1]

Opus Deis uppdrag består i att hjälpa kristna att leva upp till detta ideal. Det är, med grundarens ord, "en stor katekes" [2]: ett sätt att upptäcka att Gud ser på oss med kärlek i varje ögonblick under dagen, även i de till synes mest banala ögonblicken, och att belysa världen med samma blick.

I vårt dop, i konfirmationens sakrament och på ett outsägligt sätt i det eukaristiska mysteriet, lever just Jesus Kristus, världens ljus, inom oss och vi i honom (jfr Joh 6:55 och 15:5).

Det finns människor av alla slag i Opus Dei. Den helige Josemaría brukade säga om denna mångfald att "du kan gå på vägen på många sätt. Du kan gå till höger, till vänster, i sicksack, till fots eller på hästrygg. Det finns hundra tusen sätt att färdas på den gudomliga vägen" [3]. Och det finns också hundra tusen sätt och tider, så många som det finns människor, som leder till att hitta den här vägen och upptäcka Guds kallelse att följa honom för hans egen skull.

Var och en har sin egen historia. Vi är *biografiska* varelser: vi författar våra liv. Även de som på ett eller annat sätt går bredvid oss är medförfattare. Och vår Fader Gud

författar även han med stor försiktighet. Vårt liv är inte något som skrivits i förväg, som ett kontrakt eller en bestämd plan. Det är ett hantverk som ibland har oväntade vändningar och utvecklas i tiden. Ja, Gud räknar med tiden och så länge den Helige Ande fortsätter sitt verk i världen [4], räknar han också med vårt initiativ, så att var och en "möter sig själv", så att vi kan finna vår plats i världen och i samtiden och så att vi kan upptäcka hur och var han tänkte på oss.

1. Inkorporering i Opus Dei

Det finns många människor som på ett eller annat sätt deltar i Opus Deis andlighet, även i de länder dit prelaturen ännu inte har nått. Många besöker dess aktiviteter en tid, till och med många år, utan att känna kallet att bli en del av Opus Dei [5]. Andra känner vid något tillfälle Guds kall att följa honom på denna väg.

Men det är en sak att förtjusas och en annan att det verkligen är en persons väg: att Gud verkligen kallar dem att följa honom; att de har förutsättningar att gå den hoppfullt och i frihet, att följa honom dag efter dag, år efter år.

En nödvändig formell dimension

Att svara ja på kallet, att besluta sig för att följa Jesus Kristus i Opus Dei, innebär en institutionell tillhörighet som formaliseras gradvis, steg för steg. Med hänvisning till detta andliga ledsagande, sade påven Franciskus: "Mycket tid och tålamod behövs för att individer skall kunna nå en mognadsnivå som låter dem fatta fria och ansvarstagande beslut" [6]. Som i så många andra områden i samhället och i Kyrkan, finns det därför faser för att göra denna tillhörighet till Opus Dei mer och mer konkret. Om de inte fanns, skulle den berörda partens frihet äventyras, och

det skulle vara svårt för båda parter att både urskilja kallelsen [7].

Förekomsten av dessa tidsfrister, och de rättigheter och skyldigheter som både Verket och var och en av dess trogna har, visar att de åtaganden som gjorts med kallelsen är verkliga. Om dessa formella aspekter inte fanns, skulle Opus Dei bara vara ett stopp på vägen, som en kulturell eller idrottslig förening: man skulle komma och gå, gå in och gå ut... Medlemskapet i Opus Dei bygger på en kallelse; det innebär ett kall från Gud som innesluter hela ens existens. Det är därför nödvändigt att det finns en formell dimension, som dock inte upptar förgrunden av medlemmarna dagliga erfarenhet. I vardagen lever alla helt enkelt sitt kristna liv.

De första stegen: viljan att bli antagen och antagning

Som med andra kallelser i Kyrkan, finns det ett tillfälle som markerar ett före och ett efter för dem som känner sig kallade till Opus Dei: den dag de sade ja till Jesus Kristus; ja, jag vill gå den här vägen. En gudomlig kallelse innebär "en ny syn på livet. Det är som om ett ljus tändes inom oss"[8]. Det är ett personligt åtagande genom vilket "vårt liv, nuet, det förflutna och det kommande, får en ny framträdande plats, ett djup som vi inte visste fanns"[9]. Men detta åtagande måste slå rot och mogna över tid.

Om det första steget redan föregås av en rofylld reflektion hos den berörda parten och hos prelaten, fortsätter urskiljningen och blir mer intensiv från det att man *ber om att bli antagen* i Verket, genom ett tålmodigt arbete, såsom en trädgårdsmästares. Denna urskiljning är nödvändig eftersom "Verkets anda, som Evangeliets, inte överlappar vårt

vara, utan levandegör det: det är ett frö som är avsett att växa i var och en"[10] och detta inte bara under de tidiga stadierna av kallelsen utan under hela livet i Verket.

Om en person, efter att ha låtit det mogna i lugn och ro, formellt ber om att tillhöra Opus Dei, behöver en föreståndare i ett av prelaturens center vara överens [11] och personen som ber om att bli antagen vara åtminstone sexton och ett halvt år gammal [12]. Från och med då inleds en första period av sex månader under vilken denna person börjar leva, så långt som möjligt, enligt denna gudomliga kallelse som denna har välkomnat i sin själ och får en första utbildning.

Framför personen ligger mycket utbildning och en större konsolidering med kallelsen, men redan nu uppfattas Guds kallelse som en kärlek som omfattar hela

existensen: "Alla händelser och skeenden faller nu på sin verkliga plats: vi förstår vart Herren vill föra oss och vi känner oss burna av den uppgift som anförtrotts åt oss" [13].

Efter den inledande sexmånadersperioden, svarar prelaturen formellt på begäran om antagning. Detta svar kallas *antagning*. Det är ännu inte en inkorporation till Opus Dei. Personen i fråga bestämmer sig moget för att söka att leva det kristna livet och utföra det apostoliska uppdraget i överensstämmelse med Opus Deis anda, inom ramen för en tjänst till Kyrkan och hela mänskligheten [14].

Tidsbunden och slutgiltig inkorporering i Opus Dei

För att inkorporeras i Opus Dei måste det ha gått minst ett år efter antagningen. Detta steg kallas i stadgarna för *oblation*, och kan endast göras efter man fyllt 18 år och

med full kunskap och accepterande av de skyldigheter som det medför.

Den förbindelse som skapas mellan prelaturen och medlemmen i denna första tidsbundna inkorporering liknar det som en katolik har till sitt stift, men med två skillnader: att förbindelsen i detta fall motsvarar en specifik gudomlig kallelse, och att den skapas på den kanoniska nivån, genom en ömsesidig formell förklaring, inför två vittnen [15].

Kärleken ställer inga krav, den säger bara ja helt enkelt. Men klokheten bjuder att man väntar innan man formaliserat saker för gott. Därför varar det bilaterala åtagandet som görs i *oblationen* högst ett år: fram till nästa gång 19 mars infaller, den helige Josefs högtid. Med detta inleds en fas som framför sig ser en slutgiltig inkorporering som kan göras tidigast fem år efter den första inkorporeringen.

Under denna tid vandrar varje medlem sin vanliga väg, yrkesmässigt och i samhället, etc. enligt sin kallelse, och försöker växa i ett "helgjutet liv" [16]. Prelaturen fortsätter att hjälpa personen att lära känna tron och Opus Deis anda bättre, i en kontext av tillit. Varje år förnyar personen detta åtagande, om denne så önskar, och om prelaturen inte visar på någon olägenhet. Längs denna resa finns det ofta stunder av trötthet, och kanske tvivel och tveksamhet. Men alla vet att de har de andras stöd och styrka i Opus Dei: ett konkret stöd, från broder till broder, eller syster till syster.

Minst fem år efter *oblationen* kan medlemmarna gå igenom *fidelitas* (trohet på latin), som är den definitiva inkorporeringen i Opus Dei [17]. 1950 bestämde den helige Josemaría att tidsspannet i fråga om supernumerarierna vanligtvis skulle vara längre, på grund av den

mångfald omständigheter de är i och det sätt på vilket de får sin utbildning. Precis som de andra inkorporeringarna, medför denna inte en förändring av lekmännens kyrkliga stånd. Det förändrar inte heller de sekulära prästernas stånd, som är inkardinerade i sina respektive stift, inkorporeras i Det heliga Korsets prästsällskap.

2. Utträde ur Opus Dei

Hela den resa som just beskrivits kräver frihet, mognad, hopp, tillit till Gud och till dem han sätter vid vår sida. Opus Dei-medlemmarna vilar i händerna på sin fader Gud och har de andras stöd, men de är fortfarande utsatta för alla vindar som drabbar alla människor: hälsa, personlighet, familjesituation och plats i samhället, ekonomiska kriser, instabilitet i arbetet, etc.

Förutom sina egna begränsningar, brister och synder, undgår inte Kristi

lärjungar provningar, frestelser och förföljelser av olika slag (jfr Joh 15:20) [18]. Man måste också räkna med möjligheten att man inte urskiljer kallelsen rätt (lämplighet, mognad osv) eller att det andliga ledsagandet inte går rätt till [19]. Å andra sidan, är trycket i dagens samhälle starkt, där en kristen inte får "vara rädd för att gå mot strömmen och lida för att förkunna evangeliet" [20], och där värdet av trohet har fördunklats, även om längtan efter frid och stabilitet är stor.

Kort sagt finns det många element som påverkar livsbanan hos de människor som en dag gav sig till Gud. Några av dem förklarar delvis varför en person som uttryckte sin avsikt att vara trogen sin kallelse i Opus Dei vid en tidpunkt i sitt liv önskar att lämna Verket. I vilket fall som helst kräver det mysterium som varje person är en oändlig respekt,

en försiktighet som undviker all slags hårda omdömen. Endast Gud "rannsakar alla hjärtan och känner alla tankar och uppsåt" (1 Krö 28:9).

Olika situationer

Innan *oblationen* räcker det att de som vill lämna Verket meddelar det muntligt. Å andra sidan kan prelaten eller regionalvikarien uttrycka eller råda någon att lämna Verket om de anser att de inte har de nödvändiga förutsättningarna [21].

Den medlem i Opus Dei som ålagt sig en begränsad tid genom *oblationen* förblir i prelaturen om denne förnyar sitt åtagande den 19 mars varje år (det finns ingen särskild formulering för detta: det är en inre handling inför Gud, och det räcker att meddela att det har gjorts). Om någon frivilligt inte förnyar det den dagen, hamnar man *ipso facto* utanför prelaturen (dvs. genom

själva handlingen), utan att något mer behöver göras.

Om någon har gjort *oblationen* och vill lämna Verket innan nästkommande 19 mars, eller om någon har åtagit sig för all framtid genom *fidelitas*, behöver man, för att lämna Opus Dei, be om att den ingångna förbindelsen med prelaturen löses och i och med detta att motsvarande rättigheter och skyldigheter avslutas [22].

Den existentiella betydelsen av de beslut som gäller kallelsen, och särskilt tankar på att lämna Verket, innebär att man hjälper varje person att i lugn och ro inför Gud överväga vad som är bra för honom eller henne, för att undvika att denna person fattar ett förhastat beslut; man söker alltid det bästa för varje person vid tidpunkten då man vill välja denna utväg. Ibland undergrävs friheten av en lidelse, av

ett övergående sinnestillstånd, eller av något externt tvång. Men om en person trots allt föredrar att lämna Verket, är förfarandet väldefinierat.

Upphörandet av förbindelsen mellan medlemmen och prelaturen

För att förbindelsen mellan personen och prelaturen skall upphöra måste det stå klart att den berörda parten frivilligt vill lämna prelaturen [23]. Detta meddelas vanligtvis skriftligen genom ett brev riktat till Opus Deis prelat [24]. Brevet sänds skyndsamt till prelaten, som ansvarar för att bevilja dispens för de avtalade förpliktelserna. Det är inte nödvändigt att detta brev anger skälen: det räcker med att meddela en fri, tydlig och uttrycklig vilja att inte fortsätta [25].

Bekräftelsen av att förbindelsen mellan personen och prelaturen upphört meddelas till den berörda personen tillsammans med ett försök

att tydliggöra någon aspekt av personens nya situation, och, om önskan finns, att erbjuda andlig hjälp under omständigheterna. Normalt sett sker allt detta snabbt efter begäran att förbindelsen ska upphöra. Det är mycket vanligt att de som lämnat Opus Dei vill bli medarbetare.

Efter ett tag kan det hända att en person vill återvända och med prelatens godkännande blir antagen som supernumeraria eller supernumerarie.

3. Det förflutna och framtiden: förlåtelse och hopp

När en person lämnar den väg som kallelsen hade fört in denne på, är det inte lätt att helt förstå vad som hänt. I vissa fall kan situationen vara smärtsam för båda sidor. Ibland kunde en rad missförstånd tynga personen som växte så mycket att de blev för svåra att avhjälpa; i andra

fall, tömde ett långvarigt försummande av det andliga livet hängivelsen på innehåll; i ytterligare andra fall, samverkade en rad faktorer som gjorde att personen inte kände att han eller hon orkade fortsätta.

Men livet fortsätter: för Gud är livet alltid framför en. "Gud skriver också rakt med vår historias krokiga linjer. Gud låter oss vara helt fria och ändå lyckas han hitta nya vägar för sin kärlek i vårt misslyckande. Gud misslyckas inte" [26]. Med deras hjälp bör två saker odlas som läker och tröstar: förlåtelse och hopp.

Förlåtelsen, med en blick på det förflutna, för att förlåta den skada som man kan ha tillfogats, och för att erkänna den man kan ha förorsakat andra; och hoppet som ser till framtiden, eftersom man vet att Gud går bredvid en [27], och att ett sår, en besvikelse, en revolt, eller ibland en

blandning av flera av dessa saker, kan vara ett tillfälle för Gud att föreslå en ny väg: "Att inleda en ny väg av kärlek efter ett första misslyckade är helt säkert möjligt (...). Just denna "flexibilitet" hos Gud, som väntar på människans fria beslut och som, ur varje "nej" låter ett nytt liv av kärlek spira, är en del av vägen för Guds historia med människor" [28].

En person som lämnar Opus Dei är någon som har velat ge sig själv till Gud. En sådan gest märker en person på djupet: Gud glömmmer det inte, inte heller glömmmer ens eget hjärta det. De år av hängivenhet som lämnats bakom en är år av bön och av kristet vittnesbörd; av tid, insatser och bidrag till det som hör Gud till och för att lindra de mest behövande, i många fall genom att undervisa, sprida kultur eller ge materiell hjälp och hälsovård [29]. "Vi kan vara säkra på att ingen kärleksfull gärning

går förlorad, och inte heller gärningar som tyder på uppriktig omtanke om andra. Ingen gärning utförd för Guds kärleks skull kan gå förlorad, ingen generös insats är meningslös, inget smärtsamt uthärdande förspills. Allt detta är liksom en kraftcirkel runt världen "[30].

Å andra sidan, och även om man ett tag nästan enbart minns smärtsamma episoder, har en person som tillhört prelaturen fått mycket i form av tillgivenhet och uppmärksamhet, av mänsklig och andlig utbildning, av smak för att arbeta väl, att öppna sig för andra. Allt detta bagage åtföljer personen och kommer att hjälpa honom eller henne att fortsätta framåt i livet med ett kristet innehåll.

Prelaturen vill hos sina medlemmar väcka önskan att inte förlora kontakten med någon av de

människor som har beslutat sig för att lämna Verket, utom i de fall personen själv tydligt sagt att hon inte vill det. De som ansvarar för utbildningen i prelaturen är kallade att på ett särskilt sätt förkroppsliga denna faderliga undervisning av påven Franciskus:

"Den som ledsagar andra måste vara medveten om att varje persons situation inför Gud, och hans eller hennes liv i nåden, är mysterier som ingen utifrån kan ha full vetskap om. Evangeliet uppmanar oss att tillrättavisa andra och hjälpa dem att växa på grundval av det man veta om det objektivt onda i handlingarna (jfr Matt 18:15), men utan att fälla omdömen om skuld och ansvar (jfr Matt 7:1; Luk 6:37). Den som har förmågan att ledsaga avskräcks inte av frustrationer eller farhågor. Han eller hon inbjuder andra att öppna sig för helande, tar fram sin matta, omfamnar korset, ser inte tillbaka

utan går hela tiden framåt för att förkunna evangeliet. Vår personliga erfarenhet av att ha blivit ledsagade och fått stöd, och öppenheten till dem som ledsagar oss, lär oss att vara tålmodiga och ha medlidande med andra och hitta den rätta vägen för att vinna deras förtroende, deras öppenhet och villighet att växa "[31].

Guillaume Derville-Carlos Ayxelà

.....

1 Den helige Josemaría, *Samtal med Josemaría Escrivá*, nr 116 (se hela citatet)

2 San Josemaría, anteckningar från en familjesammankomst, den 6 februari 1967, citerat i Fernando Ocáriz, Carta pastoral, den 14 februari 2017, nr 7.

3 San Josemaría, *Brev, den 2 februari 1945*, nr 19, citerat i Fernando Ocáriz,

Carta pastoral, den 9 januari 2018, nr 11.

4 Jfr. *Romerskt missale*, Eukaristisk bön IV.

5 "Opus Dei" betyder på latin, "Guds verk". Det är därför prelaturen också beskrivs på ett familjärt sätt som "Verket".

6 Franciskus, Apostolisk exhortation *Evangelii Gaudium*, nr 171.

7 Stegen i inkorporeringen, liksom de som gäller utträde ur Opus Dei, finns beskrivna i *Stadgar för prelaturen Opus Dei (Statuta vel Codex iuris peculiaris Operis Dei)*, tillgängliga här. Vi hänvisar hädanefter till detta dokument som *Statuta*.

8 Den helige Josemaría, *Brev*, den 9 januari 1932, nr 19, citerat i Vázquez de Prada, *El fundador del Opus Dei. I* Madrid: Rialp, 1997, s. 302.

9 Den helige Josemaría, *Kristus går förbi*, nr 45 [Se hela citatet].

10 Fernando Ocáriz, *Carta pastoral*, den 9 januari 2018, nr 11.

11 Denna begäran består av ett enkelt handskrivet brev, där man uttrycker sin vilja att tillhöra Opus Dei. Jfr. *Statuta*, nr 14, 19, 63.

12 Om personen är minderårig kan den betraktas som en *aspirant*. Om denna möjlighet, jfr *Los aspirantes en el Opus Dei*.

13 *När Kristus går förbi*, nr 45 [Se hela citatet].

14 Jfr *Statuta*, nr 20 §1; 22.

15 Jfr *Statuta*, nr 20 och 27, där innehållet i detta uttalade specificeras. Medlemmens uttalande uttrycker det stabila och uppriktiga åtagandet att troget motsvara den gudomliga kallelsen till Verket, i

vetskap om att vara bräcklig och begränsad, men med stöd av Guds nåd. För antagningen och inkorporeringen av medlemmarna av Det heliga Korsets prästsällskap tillämpas samma bestämmelser för adjungerade och supernumerarier men byter ut prelaturen Opus Dei där det är nödvändigt Det heliga Korsets prästsällskap. Jfr Kanonisk rätt, c. 278; Jfr Apostoliska konstitutionen Ut Sit, inledning och artikel I). Förövrigt stärker medlemskapet i Det heliga Korsets prästsällskap de adjungerade och supernumerariernas fulla beroende av stiftsbiskopen och deras tjänst till stiftet: de har ingen annan superior än biskopen, precis som de andra stiftsprästerna.

16 Med detta uttryck sammanfattade den helige Josemaría en central aspekt av Opus Deis andlighet. För att veta mer om det helgjutna livet, läs: “En espíritu y en verdad”: crear

la unidad de vida (I)”, “Donde Dios nos quiere: crear la unidad de vida (II)”.

17 Samma formella uttalande görs mellan personen och prelaturen används för oblationen, men den här gången klargörs det att det gäller hela livet. Endast några få supernumerarier gör denna definitiva inkorporering; vanligtvis förnyar de oblationen den 19 mars varje år.

18 Jfr Katolska kyrkans katekes, nr 530.

19 Den helige Josemaria brukade säga att i "grunden för förmågan att styra" borde bland annat följande delar finnas i Opus Dei: "kärlek till andras frihet - Lyssna på dem! - och ens egna [frihet], övertygelsen om att ledarskapet måste vara kollegialt, övertygelse om att föreståndare kan ta fel och att i sådana fall är de skyldiga till upprättelse" (*Instrucción*, den 31 maj 1936, nr 27). Om du vill

veta mer om skillnaden mellan ledning och andlig ledning i Opus Dei, jfr “Dirección espiritual en el Opus Dei”.

20 Franciskus, *Brev till Opus Dies* prelat, den 26 juni 2014.

21 Jfr Statuta, nr 28.

22 Jfr Statuta, nr 28-35. Så länge som den temporära inkorporeringen gäller eller efter att den definitiva inkorporeringen gjorts, behövs en dispens som endast prelaten kan ge om någon frivilligt vill lämna prelaturen (jfr Statuta, nr 29).

23 Jfr Statuta, nr 27 och 33.

24 När det gäller medlemmarna i Det heliga korsets prästsällskap, skrivs man också till honom, men som president för denna sammanslutning av präster.

25 Jfr Statuta, nr 29.

26 Benedikt XVI, Predikan, den 8 december 2007.

27 Jfr Franciskus, Allmän audiens, den 7 december 2016.

28 J. Ratzinger-Benedikt XVI, *Jesus från Nasaret*, Vol. 2, kap. 5.2
"Institutionen av Eukaristin".

29 Vid ett tillfälle när den salige Alvaro del Portillo var i Paris i ett familjärt samkväm med föreståndare i Opus Dei, nämndes en person som hade lämnat Opus Dei flera år tidigare i ett annat land. Opus Deis prelat berömde vad den personen hade gjort för utvecklingen av ett prestigefyllt apostoliskt initiativ (minne av Guillaume Derville, augusti 1988).

30 Franciskus, Apostolisk Exhortation Evangelii Gaudium, nr 279.

31 Franciskus, Apostolisk
Exhortation *Evangelii Gaudium*, nr
172.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://opusdei.org/sv-se/article/
inforlivandet-i-uttradet-ur-opus-dei/](https://opusdei.org/sv-se/article/inforlivandet-i-uttradet-ur-opus-dei/)
(2026-03-11)